

Finanzministeren anviste Bei, thi det hjælper ikke paa Finanzterne. Altsaa jeg tror, at det vilde være det Heldigste, om det kunde lykkes os at faae den høitærede Finanzminister til at gaa ind paa vor Lante om en Formue- og Indkomstskat, og jeg er overbevist om, at flere af Reformerne, Befæstningsanlægget saavel som de andre Forslag, da vilde gaa ganske anderledes fra Haanden. Jeg maa maasse sluttelig bemærke, at det forundrer mig, at man endnu vedbliver at fastholde Krigs-toldskatten; thi den var dog, og det vilde vistnok Alle erkjende, kun en midlertidig Skat, men den staar alligevel ved Magt endnu. Den blev indført i 1864 og staar til Dato. Mener den høitærede Finanzminister, at dette er retfærdigt overfor den Del af Befolkningen, paa hvem denne Skat hviler? Jeg siger, at det er uretfærdigt.

Formanden (K r a b b e): Jeg undlader ikke at meddele Thinget, at der for Diebliffet er indtegnet 7 Lædere, men at jeg dog anser det for hensigtsmæssigt, om baade dette Afsnit og det næste Spørgsmaal om Sagens Overgang til 3die Behandling, maatte blive tilendebragte i Dag.

Thomsen: Da jeg første Gang havde Ordet i den foreliggende Sag, havde jeg Leilighed til at fremsætte Mindretallets Anskuelse om selve Lovforslaget og at begrunde de Ændringsforslag, som Mindretallet har troet at burde fremsætte. Efter de imødefommende Udtalelser, der ere fremsatte fra den høitærede Krigsminister, er der ikke for mig nogen Anledning til synderlig at vende tilbage til disse, og jeg havde derfor egentlig troet, at jeg slet ikke skulde behøve videre at tage Del i Diskussionen; men det har viist sig, at der er kommet forskjellige Udtalelser, rettede mod Mindretallet eller mod enkelte Medlemmer af Mindretallet, som jeg har troet det dog var rigtigst ikke ganske at lade ligge. Der har været fremsat Indvendinger fra forskjellige ærede Medlemmer, og den Maade, hvorpaa de have fremsat dem, har været noget forskjellig. Det første Medlem, som udtalte sig mod Lovforslaget, var det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther). Han anvendte en særegen Laktis lige overfor os, jeg kunde betegne den som underminerende; han søgte at lægge Miner, hvorved han troede at kunne sprænge Mindretallet fra hinanden, idet han fremsatte en Paastand om, at man ikke burde tro visse Medlemmer af Mindretallet, fordi de vare „Fag- og Sagkyndige“, fordi de vare „interesserede Parter“, fordi de „ikke vare upartiske Dominere“. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds maa nu endelig ikke tro, at jeg for mit Vedkommende skulde føle mig personlig fornærmet ved hans Ord. Det er slet ikke derfor, jeg imødegaa dem, men det er, fordi det er Ytringer, som i og for sig ofte vende til-

bage, og som jeg tror hverken ere berettigede eller nyttige. Jeg skal i den Henseende bemærke, at andre Steder er man i de militære Forhold ikke saa overordentlig ængstelig for ogsaa at høre de sagkyndige Medlemmer. Det ærede Medlem vilde derimod ikke have, at vi skulde blive hørte; han sagde udtryffeligt: hør dem ikke, for de ere partiske; man kan ikke stole paa dem. Men se vi hen til andre Steder — og vi behøve ikke at se hen til de Steder, hvor den militære Udvikling forlængst har været fuldstændig grundlagt, og hvor man har gamle Institutioner, som længe have bestaaet —, men se vi f. Ex. hen til de Forhandlinger, der have fundet Sted for ganske nylig i den franske Nationalforsamling, vil man bemærke, at man der har gjort sig særlig Umage for at vælge de sag- og fagkyndige Medlemmer ind i Udvalgene, og at Udvalgene for en stor Del have ladet sig lede af disse Mænd. Derved er det slet, at Ordspørerne for saadanne Udvalg ere bleve Mænd som General Chabaud-Latour og Chareton og for Marinens Vedkommende som Admiral Bothuan, der have spillet en stor og væsentlig Rolle ved disse Sagers Behandling i Udvalgene; men Resultatet af Virksomheden har da ogsaa været det, at man har faaet Alting færdigt; ja i Frankrig har man drevet det dertil, at man i saa Ar har tilendebragt Love om Barnepligt og Tjenestetid for Hæren, Love, der fastsatte Hærens Kadres, Love om Befæstningen af Paris, Love om Befæstningerne ved Ostgrændsen, Love om Hæstvedbæring og de andre forskjellige Spørgsmaal, vi i endnu længere Tid have forhandlet og dog ikke ere komne et eneste Skridt frem med. Jeg tror derfor, at man har overordentlig godt af at se hen til andre Steder; men jeg tror iøvrigt, at det ogsaa hos os er gaaet over i den almindelige Bevidsthed, at der dog er mange Forhold, hvor man med Nytte kan hente Raad hos de Sagkyndige. Det ærede Medlem kender jo vistnok den gamle Talemaade, at man ikke sender Bud til en Hørstenbinder, naar man brækker sin Arm, men til en Læge. Det gjør man jo, fordi man gaar derhen, hvor der er Sag- og Fagkyndskab at hente, og det bør man jo vistnok altid gjøre i de Tilfælde, hvor det har en væsentlig Betydning at sikkre sig en god Hjælp. Det ærede Medlem maa jo forøvrigt i Grunden ikke saameget foragte Sagkyndskab; thi han optræder her for os enten som Representant for Sagkyndskab eller som Talsmand for andre Sagkyndige; det ærede Medlem har jo foreslaaet os en Forsvarsplan eller rettere tillet det Forlangende til Regjeringen om en Forsvarsplan, bygget paa Opgivelse af Kjøbenhavns Befæstning og paa Befæstelsen af Punkter paa visse andre Steder her i Riget. Enten maa man forudsætte om det ærede Medlem, at han er en meget letsindig Mand — og det være langt fra mig — eller ogsaa, at han ved, at en saadan Plan er mulig; thi det vilde være fuldstændig urimeligt, at han stillede et saa-